

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο Κανελλίδης και η αισιοδοξία του. Ο Θεός της Ελλάδος είναι σκανδαλωδώς φιλέλληνας! Είς αναζήτησιν... «κακαστά σεως» για την Ακρόπολην. Ο κ. Μελάς και ο φερετροποιός. Μπαράτες και Ρουμελιώτες. Ποιοί είναι πιο έξυμνοι. Η οικονομικές στενωχίες της Ακροπόλεως. Ο κ. Μελάς ζητάει χρήματα. Κι' ο Γαβριηλίδης τον στέλνει ν' ανακαλύψη... νέους πιστωτικούς όριζοντας!

μακαρίτης Κανελλίδης, ο διευθυντής των «Καιρών», σε κάθε γκάρα των πολιτικών της εποχής εκείνης, από την όποια υπήρχε φόβος να ζημωθή ή Ελλάς και άνησυχούσε σχετικώς ή κοινωνία, έλεγε :

—Μη φοβάσθε τίποτε ! Τίποτε δεν θα γίνει ! Και όταν τον ρωτούσαν γιατί και που στηρίζει την αισιοδοξία του, απαντούσε :

—Γιατί ο Θεός της Ελλάδος είναι σκανδαλωδώς...φιλέλληνας !..

Η φράσις αυτή του Κανελλίδη έμεινε και αναφέρεται και σήμερα. Άγνωστον όμως γιατί, τώρα τελευταία αποδίδεται στον μακαρίτη πολιτικό Μεσοήμιον και στρατηγό Κωνστ. Κοιμυνοδούρου.

Κάποτε πάλιν, πού ο κ. Σπ. Μελάς εργαζόταν στην «Ακρόπολη», έκαμνε μιά έρευνα περί της καταστάσεως. Έποικειτόν λοιπόν τους προέδρους των διαφόρων επαγγελματιών σωματείων και πολλούς επαγγελματίας, και τους ζητούσε σχετικώς τη γνώμη τους.

Άρχιγοντάξης της «Ακροπόλεως» ήταν τότε ο κ. Γεώργ. Βουτιανάς.

Ένα βράδι όμως ο κ. Μελάς έμπλεξε κάπου και πήγε χωρίς εκατάσταση στο γραφείο.

—Κι' ή κατάσταση ; τον ρώτησε ο Βουτιανάς. Πού είνε ;

—Διάβολο ! φώναξε ο κ. Μελάς. Τήν λησμονησα.

—Γρήγορα, τού ειπε ο κ. Βουτιανάς. Πρέπει να μού φέρεις εκατάσταση, γιατί άλλοιώς είνε αδύνατον να κλεισούμε το φύλο.

Βγήκε ο κ. Μελάς στους δρόμους, ήν έφεροντας κατά πού να τραβήξη. Γύρω σκοτάδι, έρημη. Κοντεύανε μεσάνυχτα. Όλα τα μαγαζιά κλεισμένα. Έκανε κρύο και κανέναν δεν ήταν στους δρόμους. Η Αθήνα ήτανε τότε μικρή και περιορισμένη.

Ψάχνει από δω, ο κ. Μελάς, ψάχνει από εκεί, τίποτα. Τέλος βρέθηκε στην οδό Αθηνάς. Άνω ξέρως θόρυβος προσέκλινσε την προσοχή του. Ήταν άνοιχτό, εκεί πού κάτω, ένα φερετροποιείο. Ένα φερετρο, κρημασμένο άπ' έξω, χτυπούσε άπάνω στον τοίχο, από τού δυνατό άέρα πού φούσγει.

—Νά ή εκατάσταση ; σκέφθηκε ο κ. Μελάς, και μπήκε στο φερετροποιείο.

Ο έργολάδος τόν κηδεών, μόλις τόν ειπε νά μπαίνω τέτοια ώρα, σπρώχθηκε, πήρε ύψος περίλυτο και άρπαξε τού χέρι τού κ. Μελά.

—Ο πατήρ σας ;... Ο θεός σας ;... Τι δυστύχημα μεγάλο !.. Σάς σπυλιούνημα, φίλτατε !.. τού ειπε με συμπόνειο.

—Όχι, όχι, τού έπάντησε ο κ. Μελάς, για νά τόν ξεφορτωθώ. Ήθελα, έζήτησε..

—Ένα φερετρο !.. τόν διέκρινε ο έργολάδος κηδεών. Ποιά καλά. Ήουγάτες !.. Μην ταράττισθε !.. Κουράγιο !.. Ήταν ψηλός, κοντός, εύσωμος, άδύνατος, ο μακαρίτης ; Πώς ήταν ; Για άδοκίμαστε, σάς παρακαλώ.. Ήτανε σάν κα σάς ;

—Περίπου, τού άπαντίσε άναυδος ο κ. Μελάς.

—Γιά άδοκίμαστε τότε.

Και τόν σπρώχνει και τόν βάζει μέσα σ' ένα φερετρο.

κώς δυο και τις ρωμαϊκές χάρες της κι' οι μεγαλύτεροι ζωγράφοι της εποχής εκείνης έκαναν τού πορτραίτο της.

Κατόπιν, ή Σάρρα παντρεύτηκε με τόν Τζωρτζ Νάπερ. Οι δυο γιοιοί της έγιναν οι στρατηγοί Σαρ Τζορτζ και Σαρ Ουίλλιαμ Νάπερ. Ήσαν προσημασμένοι με τις ίδιες χάρες της μητέρας τους και διακρίθηκαν στους πολέμους κατά τού Ναπολέοντος. Η Σάρρα έζησε εύτυχτη με τόν δεύτερο σιζάνο της και τλ παιδιά της. Προτιμούσε την ήσυχη ζωή της έξωχης από τόν θόρυβο της πρωτεύουσας και από την κοινωνική κίνηση. Σιγά, πλανούσαν μόνη της στα χωράφια, όταν τού καινοκαιρι, ή μωροδιά τού κομμένου χάρτου έφερονε στή νιμμη της τις χουσές άναμνήσεις τού νεανικού ρομάντσου της.

Με τού πέρασμα τού χρόνου, ο βασιλικός έραστής της γέγρασε, έφυλθθηκε και τα τελευταία χρόνια της ζωής του, έχασε κι' αυτό τού λογιού του.

Πιθανόν νά μη πραγματοποιήθηκαν τά όνειρά της καρδιάς του, ύπηξε όμως υπόδειγμα συζύγου και πατρός.

—Σας έρχεται καλά ; Σας πάει ; Λίγο στενο; Για άδοκίμαστε τούτο έδώ τότε... Όραία !.. Ταίρια !.. Αές και ήτανε παραγγελία !.. Σας πάει περίφημα !..

Ο κ. Μελάς στεκόταν μέσα στο φερετρο άναυδος.

—Έστο, τού λέει τέλος, αυτό καλά μού πάει. Άλλά δεν μού λέτε, σάς παρακαλώ, και τίποτε για την κατάσταση ;

—Πού κατάσταση ; Τού θέτε σας ; Τι !.. Μήπως δεν πάθανε ;

—Όχι, βρε άδερφέ, ποιού θείου μου !.. Τι μού λέτε αυτού πέρα ; Έγώ γιά την κατάσταση της χώρας σάς ρωτώ !.. Είμαι δημοσιογράφος κι' ήθα νά σάς πάρω μιά συνέντευξη.

Ένώσανε τά μούτρα τού έργολάδου κηδεών.

—Όποτε δεν σάς πείθανε κανείς ; ρώτησε άπελυσιμένος.

—Όχι, βρε άδερφέ !.. Μετακίνησον από τή θέσι σου και πές μου πώς βλέπετε έσείς την κατάσταση της χώρας !..

—Πώς νά την ιδώ, άπαντάει ο καταστηματάρχης θυμισμένος, γιατί έβλεπε πώς έχανε τήν...πελατία του. Πώς θέλτε νά πάη ή κατάσταση καλά, άφού ο κόσμος...δεν πεθαίνει !..

—Νά πεθαινή ο κόσμος !.. τού ειπε ο κ. Μελάς.

—Βέβαια νά πεθαινή ο κόσμος ! Θα γίνη έτσι κίνησης, θα πέσουνε λεπτά στην πάστα. Νά πεθαινή ένας ύπουργός, νά πεθαινή ένας πρωθυπουργός, νά τού γίνη μιά κηδεία εκπληκτική, νά κηνηθών άμάσια, νά καταθέσουν στεφάνια άφθονα, νά πέσουνε λεπτά, νά κηνηθώ, έτσι, ο κόσμος !.. Μόνον έτσι θα σωθώ τού κόσμου ή κατάσταση; θά διορθωθώ !.. Νά πεθαινουν, κίριε, οι άνθρωποι, νά πεθαινουν !.. Γιατί λοιπόν γεννήθησαν ;... Νά πεθαινή ο έσας, νά πεθαινή ο άλλος, νά πεθαινής σέ, νά πεθαινώ έγώ, για νά σωθούμε όλοι !..

Σέ λίγο ο κ. Μελάς γύρισε στην «Ακρόπολη.

—Έφερες εκατάσταση, τόν ρώτησε ο κ. Βουτιανάς.

—Βέβαια, τού ειπε ο κ. Μελάς. Για νά σωθούμε, πρέπει όλοι νά.. πεθαινώμε !..

Κι' έγραψε τή συνέντευξή του με τόν έργολάδο κηδεών, χωρίς νά παραλείψη τίποτα.

Ο Γαβριηλίδης τήν άλλη μέρα διάβασε τή συνέντευξή και έκαρδιώθηκε στα γέλια.

Μιά φορά μιλούσαν έμπρός στον κ. Σοφούλη για τήν έξυπνάδα και τήν πονηρία των Πελοποννησίων, ύποστηρίζοντας συγχρόνως ότι οι Ρουμελιώτες ούτε έξυπνη ούτε πονηρά είνε, ούτε πονηρά.

Ο κ. Σοφούλης, άφού τούς έκουσε ώρα άρκετή, με τήν πία στό στόμα, δίχως νά μιλή, πετάχτηκε τέλος και ειπε άξαφνα :

—Βρε άδερφέ, έξοτε σεις νά μού πητε πού έξυπνότερους και πού πονηρούς ανθρώπους από τόν Τσιρωμάκο, τόν Καφαντάρη και τόν Καννοσό ;

Είνε γνωστόν πώς ο Γαβριηλίδης της «Ακροπόλεως» ποτέ δεν ειχε χρήματα. Κι'άν οι συντάκτες του πληρωνόντουσαν καμιά φορά, αυτό συνέβαινε κατά...

λάθος !.. Τήν εποχή εκείνη συνεργαζόντουσαν στην Ακρόπολη οι άριστοί των λογίων και δημοσιογράφων.

Μεταξύ αυτών συγκαταλέγεται και ο κ. Σπύρος Μελάς, ο άποιος ειχε νά πληρωθώ από τού περασμένο...Πάσχα !..

Μιά ημέρα, άπελυσιμένος πιά ο κ. Μελάς, μπήκε στο γραφείο τού Γαβριηλίδη και τού ειπε, με ύψος κώπου στενωχωρημένο :

—Κίριε διευθυντά, έχω ανάγκης ! Μεγάλης ανάγκης !..

Ο Γαβριηλίδης τόν ύποδέχθηκε μ' ένα βουτηχτό καρχασιόκο. Τέλος δέ, άφού γέλασε άρκετά, τόν ρώτησε :

—Πιστωτικούς όρίζοντας, δεν έχατε ;

—Όχι, κίριε διευθυντά, τού ειπε ο κ. Μελάς. Τους έξήγητλησα όλους.

Νέος καρχασιός τού Γαβριηλίδη διεδέχθη τήν άπάντησιν τού κ. Μελά. Και κατόπιν, άφού ο άειμνητος διευθυντής της «Ακροπόλεως» χάρασε από γέλια, έδωσε στον άπελυσιμένον συνεργάτη του τήν έξης σιμωδουλή :

—Άφού λοιπόν εξαντήλησα τούς πιστωτικούς σας όρίζοντας, φροντίτε νά δημιουργήσατε νέους !..

Και ο κ. Μελάς έφυγεν ικανοποιημένος και...μή πληρωμένος, πρὸς αναζήτησιν νέων πιστωτικών όρίζοντων !..

Ο κ. Σπύρος Μελάς (Σκίτσο τού Πρωτοπάτη)